

[Poul Møller.]

måtte gå ind for ophævelse af grundstigningsskylden. Det må betræde vejen til en friere landbrugsstruktur, og det må erkende, at det administrative system, det har udviklet i sin regeringstid, er blevet en jungle. Men overalt sker erkendelsen så sent, at ulykkerne først er indtrådt. Det er derfor, færre og færre har tillid til den siddende regering, selv om den har haft så gode internationale konjunkturer at arbejde med. Der udgår ingen inspiration og ingen ledelse fra denne regering, og sommerens minister-skifter har ikke styrket den hverken her i tinget eller i befolkningen.

Over for denne regering står på den anden side en opposition bestående af venstre og det konservative folkeparti, der har vist, at de fornemmer mere af tidens krav til dansk reformpolitik end regeringspartiet, og som er mindre hildet i formode over for den ene eller den anden befolkningsgruppe. Disse to partier har evnet samarbejds kunst, og som det fremgik af det ærede medlem hr. Poul Hartlings tale og af min, er der ikke på noget afgørende område uenighed mellem vore partier.

To begivenheder i den seneste tid er der for regeringen anledning til at tage varsel af. De står som et mene tekel på væggen. Det ene var det norske valg. Også andre kan lære heraf. Det viste, at Norge, som mange af os troede var ved at indrette sig på et etpartisystem, og hvor et socialistisk parti var så grundfæstet som noget sted, forlod socialdemokratiet og sagde farvel til dets ledelse. Det var samarbejdet mellem oppositionens forskellige afskygninger, der førte hertil. Hvad enten de var venstremænd, højremænd eller centerpartister, så vidste de, at det ville være godt for det norske folk, om landet fik en ny regering. Det var den ene begivenhed.

Den anden har været de hjemlige forhandlinger mellem venstre og det radikale venstre. I den erklæring, der blev udsendt i går, vil ordet „umiddelbart“ jo umiddelbart falde i øjnene. Jeg tør ikke sige, hvor meget der

kan lægges i det ord, men hvis jeg var statsministeren, ville jeg langtfra føle mig veltilfreds ved det. Det er en slags forvarsel om, at det radikale venstre ikke altid forbliver dér, hvor det i sin historie har placeret sig, og at de norske valgtal heller ikke er gået upåagtet hen i det radikale venstre.

Helhjertet er der tilsyneladende kun ét parti, som vil yde regeringen støtte, og det er socialistisk folkeparti, hvis formand jo i de sidste dage har benyttet enhver anledning til at rulle den røde løber ud for statsministeren. Tiden vil vise, om han vil betræde den. Hans egne kongresudtalelser har gjort spørgsmålet til et åbent spørgsmål. Om statsministeren så kan få følgeskab nok på den færd, hvis han beslutter sig til det, er også et af den nye samlings åbne spørgsmål.

Vi ved, at tingets nyeste parti hverken vil være i regering eller opposition. Det vil måske svæve frit i luften som amoriner; eller vil det føle sig som en Noahs ark efter syndfloden? Mig forekommer det, at den brogede skare, der har fundet sammen, ikke så helt lidt minder om arkens sammenstuede flok. Om arken vil finde sit Ararat, vil jeg overlade til augurerne at skønne over; men mon ikke det er mest sandsynligt, at den vil drukne i vælgerstrømmen?

At ville være liberal uden at ville have en liberal regering og at ville være det liberale centrum her i salen, men placere sig klos op ad socialdemokratiet er unægtelig lidt af et akrobatisk kunststykke, som i hvert fald strider imod geometriens love. For klos op ad socialdemokratiet er jo, for at tale ganske åbent, den eneste mulighed, det ærede medlem hr. Niels Westerby har for at udskyde det tidspunkt, hvor hans politiske muligheder endeligt og uigenkaldeligt er forspildt.

For mit parti er der imidlertid ingen tvivl. Ligesom det ærede medlem hr. Poul Hartling ser vi gerne et umiddelbart regeringsskifte, og vi ser ingen grund til at forlænge folketingets arbejde, hvis et sådant kan gennemføres. Lader det sig ikke gøre, er vi rede til at gøre vor indsats i lovgivningsarbejdet her i